

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/10/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8620200197
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8620200197.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D., zastúpenej JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom so sídlom Námestie SNP 7, 091 01 Stropkov, proti žalovanej: Orange Slovensko, a.s., so sídlom Metodova 8, 821 08 Bratislava, IČO: 35 697 270, zastúpenej: Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s.r.o., so sídlom Vajnorská 21A, 831 03 Bratislava – mestská časť Nové Mesto, IČO: 46 759 875, o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 4C/9/2020-199 zo dňa 9.3.2023 v spojení s opravným uznesením č.k. SK-4C/9/2020-249 zo dňa 10.1.2024, jednohlasne takto

rozhodol:

I. Mení rozsudok vo výroku V. tak, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

II. Priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovanej, o ktorých výške bude rozhodnuté osobitným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) vo výroku I. konanie v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 4.500,- eur zastavil, vo výroku II. návrh žalovanej na spojenie veci zamietol, vo výroku III. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 110,- eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku IV. v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 390,- eur žalobu žalobkyne zamietol a vo výroku V. vyslovil, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

2. Prvoinštančný súd svoje rozhodnutie vo vzťahu k náhrade trov konania, teda k výroku V. s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1, § 255 ods. 2, § 257 a § 262 ods. 2 CSP odôvodnil tým, že žalobkyňa v základe nároku bola plne úspešná, rozhodnutie o výške nároku záviselo len od úvahy súdu prvej inštancie, preto súd prvej inštancie priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy. K tomu podporne uviedol: „pozri napr. Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku- Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016 k § 255 CSP, cit. „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. „(Obdobne v tejto súvislosti pozri napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn. 5Co/42/2022, 13Co/7/2021, 9Co/44/2022).“

3. Súd prvej inštancie je toho názoru, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať, aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu pokiaľ ide o výšku plnenia. Ak žalovaná poukázala na to, že išlo o zjavne premrštenú sumu, tak treba pripomenúť, že v čase podania žaloby žiadne súdne rozhodnutie v obdobnej veci neexistovalo, preto určiť, čo by bolo primerané v tom čase bolo mimoriadne obtiažne. Suma 5.000,- eur nenapĺňa definíciu šikanózneho výkonu práva vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania (ide o sumu zhodnú s výškou pokuty uloženej sprostredkovateľovi žalovanej). Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania, ak bola žalobkyňa v základe plne úspešná aj vtedy, ak čo do výšky bola úspešná len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s ust. § 142 ods.3 Občianskeho súdneho poriadku účinným do 30.6.2016, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre to, aby aj v prípade len čiastočného úspechu mohla byť priznaná plná náhrada trov konania, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy niet dôvod na ustúpenie od takého záveru. To je aj názor tamojšieho súdu. Úvaha súdu sa tu týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Ani čiastočné späťvzatie žaloby žalobkyňou na uvedených záveroch nič nemení, nakoľko v zmysle vyššie uvedených princípov a záverov nie je podstatné, či v základe plne úspešná žalobkyňa vo výške nároku bola vo výsledku neúspešná pre čiastočné späťvzatie žaloby, alebo pre jej čiastočné zamietnutie. Následky sú rovnaké. Aj Ústavný súd SR v uznesení zo dňa II. ÚS 233/2022-18 vo veci podanej ústavnej sťažnosti žalovanou uviedol (viď bod 12 odôvodnenia), že sa stotožňuje s názorom, že pokiaľ príslušný súd prvej inštancie skonštatuje zásah do osobnostných práv, má žalobca plný úspech v spore, teda patrí mu plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásady úspechu a je z toho hľadiska irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

4. K návrhu žalovanej, aby súd aplikoval pri rozhodovaní o trovách konania § 257 CSP a náhradu trov konania žalobkyňi nepriznal, alebo ich aspoň primerane znížil, súd prvej inštancie uviedol, že nezistil dôvod na výnimočnú aplikáciu § 257. Ak žalovaná v tejto súvislosti poukazuje na to, že do súdneho sporu so žalobkyňou bola reálne donútená, nakoľko žalobkyňou požadovaná suma 5.000,- eur je tak neadekvátne, neprimeraná, neproporcionálna, v rozpore s dobrými mravmi a zásadou slušnosti, že nedávala ani teoreticky možnosť sa súdnemu sporu vyhnúť, súd prvej inštancie mal za to, že uvedená argumentácia by mohla teoreticky obstáť jedine vtedy, ak by žalovaná v spore spochybňovala len výšku nároku, nie jeho základ. Tu ale žalovaná po celý čas, a to dokonca aj po rozhodnutiach odvolacieho súdu, kedy vo vzťahu k viac ako 70-im žalobcom už bol základ nároku potvrdený, stále spochybňovala základ nároku, preto jej argumentácia neobstojí. Ak žalovaná tvrdí, že výška uplatňovanej sumy nedávala možnosť ani len teoreticky sa súdnemu sporu vyhnúť, tak súd prvej inštancie pripomenul, že ani po týchto rozhodnutiach odvolacieho súdu, a ani po čiastočnom späťvzatí žaloby žalobkyňou žalovaná nezmenila svoj postoj, namietala nielen výšku, ale aj základ nároku, neponúkla mimosúdnu dohodu, či dobrovoľné plnenie ani do sumy 110,- eur, už právoplatne odvolacím súdom judikovanej ako výška relutárnej náhrady, nárok žalobkyne v žiadnej (ani tejto) výške neuspokojila, čo samo osebe prispelo jednak k navýšeniu trov sporu, ako aj k tomu, že v žiadnom prípade nemožno uvažovať o dôvodoch osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania. Koniec koncov v totožných sporoch proti žalovanej sa už odvolací súd zaoberal aj týmito námietkami a návrhom žalovanej na aplikáciu § 257 CSP, pričom rovnako nezistil dôvod na aplikáciu tohto ustanovenia (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 5Co/42/2022, bod 52 odôvodnenia). Rovnako napr. rozhodnutie tohto odvolacieho súdu sp.zn. 20Co/28/2022. Ostatné tvrdenia žalovanej (neúčelnosť jednotlivých úkonov právnej služby a podobne) sa týkajú a majú priestor pri rozhodovaní o výške nároku na náhradu trov konania a tieto preto môžu byť zohľadnené v rozhodovaní vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania.

5. K polemike strán ohľadom výšky tarifnej odmeny za úkony právnej služby prvoinštančný súd uviedol, že táto je absolútne mimo priestoru rozhodovania o nároku na náhradu trov konania, týka sa rozhodovania o výške trov. Súd v tomto rozsudku rozhodoval len o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP), pričom vyjadrenie 100 % z rozsahu prisúdenej sumy odzrkadľuje len skutočnosť, že žalobkyňi napriek nie plnému úspechu čo do výšky nároku patrí plná náhrada trov konania z prisúdenej sumy, ale samo osebe v tomto konkrétnom prípade nič nehovorí o tom, v akej výške sa budú tieto priznávať, či podľa akého ustanovenia advokátskej Vyhlášky, keďže všetko toto je vyhradené výlučne štádiu rozhodovania o výške trov konania (v prvom kroku vyšší súdny úradník, v druhom kroku, teda v prípade podanej sťažnosti stranou sporu sudca). Priestor pre úvahy o konkrétnej odmene za konkrétne

úkony právnej služby a na prípadný nesúhlas strán s výsledkami danej úvahy (keď napríklad ani súdna prax v otázke výkladu a aplikácie § 10 ods. 8 Advokátskej Vyhlášky nie je jednotná, viď napr. komentár k § 10 ods. 8 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb autorov Fiačan, Kerecman, Baricová, Hellenbart, Sedlačko a Kolektív, C.H Beck, I. vydanie, r. 2015) bude daný v štádiu rozhodovania o výške trov tohto konania.

6. Záverom súd prvej inštancie uviedol, že o výške náhrady trov konania rozhodne v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník a rovnako samostatným uznesením vyššieho súdneho úradníka súd prvej inštancie v súlade s § 2 ods. 2 a § 14 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch rozhodne o povinnosti žalovanej zaplatiť súdny poplatok za žalobu vzhľadom na zákonné oslobodenie žalobkyne od tejto povinnosti.

7. Proti tomuto rozsudku v časti výroku V. o náhrade trov konania v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalobkyňa. Namietala nesprávnosť výroku V. rozsudku súdu prvej inštancie, keďže vo výroku síce bol priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ale z prisúdenej sumy. Práve formuláciu „z prisúdenej sumy“ žalobkyňa namietala, keďže náhrada trov v predmetnej právnej veci bude predstavovať výlučne trovy právneho zastúpenia, a preto je potrebné vychádzať z advokátskej tarify, teda z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. Vzhľadom na povahu sporu - ochrana osobnosti poukazovala na to, že je nevyhnutné aplikovať § 10 ods. 8 advokátskej tarify. V identických veciach v otázke náhrady trov konania z deviatich senátov odvolacieho súdu až osem senátov nelitmitovali nárok na náhradu trov rozsahom 100 % prisúdenej sumy. Poukazovala na odôvodnenie v bode 97 rozsudku, majúc za to, že odôvodnenie je rozporné a problematické. Bola presvedčená o tom, že formulácia výroku o nároku na náhradu trov konania nie je správna, pričom poukazovala aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 233/2022-18 ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6MCdo/7/2010. Mala teda za to, že napadnutý výrok V. o trovách konania je vo svojej formulácii vecne nesprávny, pretože je v rozpore s ustálenou súdnou praxou, právnou doktrínou a ust. § 10 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. Navrhla preto, aby bol zmenený V. výrok napadnutého rozsudku tak, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

8. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadrila žalovaná. Poukázala na to, že napadnutý rozsudok je vecne správny a je potrebné ho potvrdiť. Jednak odvolanie žalobkyne neobsahuje ustanovenia zákona, v súvislosti s ktorým konštatuje odvolací dôvod, respektíve aké odvolacie dôvody žalobkyňa považuje za dôležité s poukazom na ust. § 363 v spojení s § 365 ods. 1 CSP. Pokiaľ sa poukazovalo na aplikáciu vyhlášky a rozhodnutie súdov, v danom prípade sa k týmto okolnostiam vyjadril súd prvej inštancie v bode 86 (správne v bode 97 – poznámka odv. súdu), s ktorým sa stotožňuje. Žalovaná uviedla celý rad rozhodnutí Okresného súdu vo Svidníku, ale aj Krajského súdu v Prešove, kde bolo rozhodnuté obdobne, ako aj v tejto predmetnej veci. Zároveň dávala do pozornosti rozhodnutia Ústavného súdu SR II. ÚS 233/2022, III. ÚS 60/2022, III. ÚS 65/2022. Preto navrhla odmietnuť odvolanie žalobkyne podľa § 386 písm. d) CSP, nakoľko žalobkyňa nešpecifikuje z akého presne zákonného odvolacieho dôvodu považuje rozhodnutie za nesprávne alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne vo výroku V. potvrdiť.

9. Opravným uznesením č.k. SK-4C/9/2020-249 zo dňa 10.1.2024 súd prvej inštancie opravil označenie právneho zástupcu žalovanej v záhlaví napadnutého rozsudku.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací podľa § 34 CSP preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 378, § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

11. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

12. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa proti žalovanému domáhala ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy pôvodne vo výške 5.000,- eur, spolu s nárokom na náhradu trov konania. Podaním zo dňa 27.1.2023 vzala žalobkyňa žalobu v časti prevyšujúcej sumu 500,- eur späť. Súd prvej inštancie

po prejednaní veci rozhodol rozsudkom zo dňa 9.3.2023, v ktorom vo výroku I. zastavil konanie v časti späťvzatej sumy 4.500,- eur a priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy žalobkyni 110,- eur, a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, ako je uvedené v ods. 1 tohto uznesenia.

13. Je potrebné súhlasiť s odvolateľkou, že prvoinštančným súdom formulovaný výrok o náhrade trov konania „... z prisúdenej sumy ...“ je nesprávny. Náhradu trov konania v predmetnej právnej veci budú tvoriť výlučne trovy právneho zastupovania, preto je pri analýze namietaných skutočností potrebné vychádzať najmä z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej „advokátska tarifa“ alebo „AT“).

14. V konaniach o ochranu osobnosti môže byť požadovaný zdržovací nárok, prípadne reštitučný nárok, ale je možné žiadať aj primerané zadosťučinenie vo forme náhrady nemajetkovej ujmy, pričom pre rozhodovanie o náhrade trov konania nie je rozhodujúca výška požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, ale rozhodujúca je hodnota osobnostných práv, o ochranu ktorých v konaní ide. Keďže hodnotu týchto práv nemožno vyjadriť v peniazoch, je potrebné základnú sadzbu tarifnej odmeny paušalizovať pevnou sumou, čoho výrazom je znenie ustanovenia § 10 ods. 8 AT. Ide o prípady, kedy výsledok závisí od úvahy súdu, avšak tarifnou hodnotou pre výpočet náhrad advokátskych trov nie je prisúdená suma, ale paušálne stanovená hodnota veci.

15. Súdená vec je konaním o ochranu osobnosti, navyiac aj vecou súvisiacou s ochranou osobných údajov. Pri takomto type súdneho sporu je v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania nevyhnutné pri určení výšky základnej sadzby tarifnej odmeny aplikovať § 10 ods. 8 AT. Prvoinštančný súd tým, že v napadnutom výroku o náhrade trov konania priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, eliminoval zákonné možnosti pri rozhodovaní o výške základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby.

16. Aj pred novelou č. 209/2009 Z.z. účinnou od 1.6.2009 v súdnej praxi bol prijatý väčšinový názor vyplývajúci z rozhodnutia NS SR sp.zn. 6MCdo/7/2010 rešpektujúci osobitný charakter konania o ochranu osobnosti, primeranosť výšky odmeny ako aj skutočnosť, že rozsah náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je výsledkom voľnej úvahy súdu. Správnosť takejto interpretácie v podstate potvrdila aj zmena právnej úpravy vykonaná vyhláškou č. 209/2009 Z.z. účinnou od 1.6.2009, ktorá vo veciach ochrany osobnosti určila hodnotu veci pevnou sumou. Z uvedeného potom vyplýva, že po prijatí novely AT vyhláškou č. 209/2009 Z.z. sa právna polemika v tomto smere odstránila, pretože tarifná hodnota veci bola v § 10 ods. 8 AT paušalizovaná pevnou sumou.

17. Odvolací súd dáva do pozornosti, že v skutkovo a právne identickej veci, ktorej základ nároku sa odvíjal od rovnakého bezpečnostného incidentu sp.zn. 6C/29/2018 (KS Prešov 13Co/7/2021) podala žalovaná proti uzneseniu Okresného súdu Svidník z 20.1.2022 č.k. 6C/29/2018-616 o výške náhrady trov konania ústavnú sťažnosť. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 24.5.2022 č.k. II. ÚS 233/2022-18 ústavnú sťažnosť žalovanej odmietol. V citovanom uznesení Ústavný súd SR argumentoval takto: „...pokiaľ príslušný súd skonštatuje zásah do osobnostných práv, má žalobca plný úspech v spore, teda patrí mu plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásad úspechu. Z tohto hľadiska je irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch“ (bod 12 odôvodnenia).

Následne tento súd v bode 13 odôvodnenia citovaného uznesenia konštatuje: „Aj námietku o nesprávne určenej výške sadzby tarifnej odmeny v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. považuje ústavný súd za neopodstatnenú.“

Podľa § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, vo veciach ochrany podľa predpisov o masovokomunikačných prostriedkoch, vo veciach ochrany osobných údajov alebo vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva je tarifnou hodnotou suma 1.000,- eur, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy, a suma 2.000,- eur, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy.

V prejednávanej veci z ústavnej sťažnosti, jej príloh aj napadnutého uznesenia bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že spor vedený okresným súdom medzi žalobcami a sťažovateľkou ako žalovanou bol jednoznačne sporom o ochranu osobnosti. Z citovaného ustanovenia vyhlášky č. 655/2004 Z.z. potom vyplýva, že súdu nie je poskytnutý manévrovací priestor na určenie výšky tarifnej hodnoty.

Tento priestor normotvorca vytýčil len z hľadiska toho, či vôbec je náhrada nemajetkovej ujmy žalobou požadovaná. Dilema o prisúdenej a požadovanej sume by eventuálne prichádzala do úvahy v časti náhrady súdneho poplatku za odvolanie, čo ale nie je predmetom preskúmvanej ústavnej sťažnosti“.

18. Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že v predmetnej právnej otázke sa už v skutkovo a právne identických veciach vyjadrovali aj rôzne senáty odvolacieho súdu. Za situácie, keď odvolací súd neakceptoval názor žalovanej, že náhrada trov žalobcu má byť priznaná „z prisúdenej sumy“, podala žalovaná návrh na vydanie doplniaceho rozsudku alebo opravného uznesenia, ktorý odvolací súd opakovane zamietol:

- uznesením KS Prešov z 01. 06. 2021 č.k. 13Co/7/2021-564
- uznesením KS Prešov z 24. 01. 2023 sp.zn. 22Co/23/2022
- uznesením KS Prešov z 31. 01. 2023 č.k. 9Co/45/2022-286
- uznesením KS Prešov z 31. 01. 2023 č.k. 17Co/34/2022-351
- uznesením KS Prešov z 09. 02. 2023 č.k. 17Co/41/2023-313

19. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti má odvolací súd za to, že napadnutý výrok V. o trovách konania je vo svojej formulácii vecne nesprávny, pretože je v rozpore s ustálenou súdnou praxou, judikatúrou ako aj samotným ustanovením § 10 ods. 8 vyhlášky MS SR č. 655/2004 v platnom znení. Zachovávajúc princíp právnej istoty a jednotnosti súdneho rozhodovania odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku V. tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia postupom podľa ust. § 388 CSP.

20. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 2 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnej žalobkyni bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania (prvoinštančného aj odvolacieho) bude rozhodnuté samostatným uznesením postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).